15/12/2019

Николай Валуев за борбата на ринга и борбата със страстите

Николай Валуев е човек, който не се нуждае от представяне. Професионален боксьор, световен шампион тежка категория по версията на WBA (2005–2007, 2009), шампион тежка категория по версията на Паназиатската боксьорска асоциация (2000), шампион на Русия (1999). Заради изключителните му физически данни: ръст 213 см и тегло 146 кг – го наричат "Руския гигант", "Кольо Чука" и "Звяра от Изток" (англ. Beast from the East). Народен представител в руската Дума, заместник-председател на парламентарния комитет по екология и опазване на околната среда.

– Николай, в спортната ти кариера има и такива епизоди: навремето ти стана първият световен шампион свръхтежка категория от Русия. Преди двубоя с Джон Ройс ти поиска благословение от свещеника в храма "Св. Александър Невски". Често ли прибягваш към такава духовна подкрепа преди решаващите битки?

– Винаги отивам на църква, защото смятам, че това е необходимо. И вярвам,

че Бог ще ми помогне. Това ми стана правило също и поради историята с моя баща: той много искаше да присъства на моя двубой в Петербург през 1994 г., но вече беше тежко болен, получи удар по пътя и умря. Аз бях на 20, когато го загубих. Понеже смъртта му е свързана, макар и косвено, с моята борба на ринга, в душата ми остана завинаги чувство за вина пред него. Може би тъкмо това е една от причините, че ходя винаги преди ринга на църква…

– Дава ли ти това някаква сила? Или прибягваш към храма преди особено важни двубои?

– За мен всички мои двубои са важни. Аз по природа не съм бил никога хулиган, не ме теглеше да се бия с другите. Затова винаги търся начин да убедя самия себе си, когато излизам на ринга, че ми е нужно това – да се бия с другия човек. Трябва ми нещо, което да подкрепи моята мотивация. И храмът също ми помага в това отношение.

– Между другото, какво става в душата на спортиста, когато той се гърчи от болка, когато нещата са твърде напрегнати и той не знае дали ще победи или ще изпадне в нокаут?

– В бокса всичко се случва много бързо. За съжаление, нямаш време дори да се помолиш наум. За това е нужно поне малко време, а в бокса никой не ти го дава, и затова когато те боли, ти просто усещаш болка и нищо друго. А ако тази болка изведнъж отшумява, то ти усещаш, че ти е помогнато свише. Това е то.

– Ти имаш 53 двубоя и 50 победи – почти непобедим! Защо един побеждава, а друг губи? Защо по време на големите надбягвания, когато бегачите са подготвени горе-долу еднакво, за част от секундата единият изпреварва и става шампион, а другият е губещ?

– Господ благоволи към онези, които се трудят. Към хората, които се трудят много и работят повече от всички останали, Той благоволи повече, и толкова. Едва ли може да се каже, че Господ е помогнал на еди-кой си, а на друг не е помогнал.

– Не трябва ли все пак и двамата да Го призоват със сърцето си?

– Е, може би и двамата са Го призовали. И все пак победителят е само един. Затова най-вероятно ще бъде помогнато на онзи, който е работил най-много… Може би се отчитат и греховете му също. Не знам това и не мога да кажа въз основа на какво Създателят дава на едни повече, на други по-

малко, а на трети изобщо не дава нищо.

– Когато в един мъж се съединява мъжката сила и силата на духа, то тогава имаме наистина силен, непобедим човек, истински защитник. И затова когато ти участваш в антинаркотичното движение, говориш за истинските ценности, бориш се с тоталитарните секти, посещаваш детските хосписи, хората виждат в теб истински герой.

– Аз правя тези неща по повеля на сърцето си. Нали помниш какво казва Портос от "Тримата мускетари": "Бия се, защото искам да се бия" – правя това, защото ми се иска да го правя. Не за да ме възприемат като Батман, Иля Муромец, герой и не знам още какво, не за да печеля популярност, а просто защото усещам потребност от това. Казвам това, защото го смятам за важно. Но ще ти кажа и друго – аз не съм безгрешен човек, знам от опит какво представляват страстите. Те не са една и две. И тъкмо това как даден човек се справя със своите страсти, определя колко струва той.

– И жизнения му път определя…

– И жизнения път, разбира се.

– Тази борба със страстите прилича ли по нещо на борбата върху ринга?

– Прилича.

– По какво?

– Когато участва в големи, пък и в малки състезания, човек си отказва много неща, бори се, стиснал зъби, с мързела, с умората, с болката… Същата борба се извършва и в душата на онзи, който е изправен пред съблазън. Нещата са същите – абсолютно.

– Качествата на боеца помагат ли?

– Знаеш ли, не бих казал, че притежавам тези качества по рождение. Бих казал само, че съм инат. И жена ми понякога така ми вика: "Ама и ти си един инат, винаги с рогата напред". И тъкмо този инат ми е оказвал честичко добра услуга: инатях се по време на тренировките, инатях се, когато ме смазваха от бой, инатях се, когато се учех на нещо – винаги се инатях, исках да наложа моето. Да докажа нещо на самия себе си.

– **Каква е целта на спорта? За какво изобщо е нужен на хората?**

– За да разберем, че всичко е борба. А борбата е живот. Това са думи на Александър Карелин. Животът на човека се състои от борба от момента, в който се ражда. Той трябва да се бори, за да живее, да се научи на много неща, които ще му помогнат да оцелее.

– **Детският, юношеският спорт, който сега развиваш, след като оглави благотворителния фонд, момчетата и момичетата, които ще дойдат в спортните зали… какви качества трябва да развият те?**

– Искам да отбележа, че при нас идват и православни деца, и мюсюлманчета, и затова ми е сложно да им проповядвам само Православието. Това би било неправилно спрямо онези, които ходят в джамията. И все пак винаги, когато се срещаме, аз им говоря и им напомням за духовните ценности, които се описват и в Библията, и в Корана. Виж, будисти си нямаме… Ако имаше, щях да им говоря за същото.

– Имаш предвид Школата по бокс "Николай Валуев", нали?

– Да.

– **Тоест провеждаш с учениците беседи за духовните ценности?**

– А без тях трудно могат да станат шампиони. Разбираш ли, трябва ти нещо голямо, заради което да ти се иска да победиш. Да, това е твоят народ, страна, знамето на твоята страна… Но и нещо повече от това.

– Няма спор, твоите победи вдъхновяват и мобилизират всички нас, защото, ето, човек те гледа и си мисли: щом този човек е успял, щом е издържал, щом е победил, значи и аз мога да победя!

– Да. Говорим си и за тези неща с тях. За това, че могат и да не станат непременно велики боксьори: който се е научил да се бори, може да стане нов Менделеев, например, или пък известен художник, или просто добър специалист – никой не знае своя път, не може да го предвиди. Но човекът, който е научен да се бори, може много. Трябва да се учим на това.

– Прави впечатление, че носиш с голямо смирение физическите особености, които Господ ти е дал – големия ръст, мечешкото тяло. Наричат те с доста силни имена: "Руския гигант", "Звяра от изток", " Кольо Чука"… Слава Богу, имаш си християнско име – Николай. Усещаш ли нещо специално към св. Николай?

– Разбира се. Когато влизам в храма, не забравям да му запаля свещ. За мен е

чест да нося неговото име. Знаеш ли, харесва ми да правя приятни неща на хората по принцип. Неща, от което те получават удоволствие и радост. Нали наричат св. Николай “Николай-угодник”… та ето, да угодя на хората – това си е моя черта, да.

– Приятно ти е?

– Да, харесва ми. Дори едно толкова просто нещо като правенето на подаръци… много обичам да правя подаръци, всички знаят това.

– Знам, че даряваш много неща и на Църквата, и на детските домове.

– Не толкова много, колкото бих искал.

– Кое ти харесва повече – да правиш подаръци или да ги приемаш?

– Много неща са ми подарявали, мога да направя музей от тях. Напомнят ми за различни места и хора. Обикновено не е нещо твърде скъпо, аз не обичам това. А виж, да правя подаръци ми е по-приятно. Това е потребност.

– **Да правиш подаръци?**

– Да, дето се вика – сърбят ме ръцете да го правя. Навярно получавам удоволствие от това.

– Подарил си на Кузбаската митрополия копие на чудотворната икона на Божията Майка “Всецарица” от Света Гора.

– През ноември 2013 г. бях на Атон. За пръв път в живота си. Провървя ни с времето. Обиколихме много манастири, бяхме и във Ватопед. Донесох оттам няколко икони, една от тях, между другото, подарих на Полтавченко (тогава кмет на Петербург), той нали се казва Георги, а иконата беше на неговия светец – св. Георги Победоносец. Отците от Ватопед ми разказаха историята на иконата “Всецарица” и че пред нея се молят хора, болни от рак. А пък аз си спомних, че в Кузбас раковите заболявания са много разпространени, този проблем реално съществува – и реших да им донеса нейно копие от Атон.

– А ти каква връзка имаш с Кузбас?

– Аз съм народен представител оттам, от Кемеровска област.

– Тоест помислил си за твоите избиратели?

– Просто стана дума за това. И аз си помислих изведнъж за този проблем, и ми хрумна, че може да се направи копие, още повече, че научих къде, в кой

манастир рисуват тези икони. Отидохме там, видях всичко с очите си. Бях потресен от красотата на иконата “Всецарица” и поръчах веднага няколко копия. И вече в Сергиев Посад направихме обков за нея. Направи го в своята работилница един наш познат монах.

– **Сергиево-посадски обков за атонската “Всецарица”, така ли?**

– Да, за “Всецарицата”. Има една чудесна история, свързана с тази икона. Тя не замина веднага за Кузбас. Известно време стоя в Москва, два и половина месеца, докато ѝ правеха обкова. Той нали е резбован, иска се време.

И когато се записваше предаването “Смешна работа”, аз научих, че синът на една от участничките боледува от рак на кръвта. Съвсем малко момченце. А иконата тъкмо стоеше тогава в моя московски апартамент. Казвам ѝ: “Хайде да донесем иконата при вас и да я сложим в стаята му, тя лекува от рак”. Тя казва: “Да!” – “Утре ще е при вас!” Отивам при тях, донасям иконата, оставям я, заминавам си. Тя стоя при тях, докато правеха обкова, плюс някакви други работи – още два месеца минаха. И през това време момченцето оздравя! Майка му ми изпрати есемес! Дори лекарите не разбираха какво става: анализите му се промениха рязко! Имам този есемес в телефона си, мога да ти го покажа. Сложихме иконата в стаята му, точно срещу леглото му, и тя стоя там. Всички съседи и приятели на семейството след това се изредили да се поклонят на иконата. И дори една жена, която не могла да забременее, забременяла.

Взех после иконата, защото трябваше вече да я носим в Кузбас, владиката беше информиран за това. Занесохме я, в Кемерово имаше богослужение, след това тя замина за един районен храм и се намира в момента там. А аз говорих с владиката за моята идея – всяка година да я носят с литийно шествие из цял Кузбас. Нали не всички могат да отидат на място – все пак областта не е малка. Да я носят по всички градове. Да се надяваме, че така и ще стане.

– Дай Боже това литийно шествие с “Всецарицата” да стане в митрополията традиционно.

– Дай Боже.

– Като стана дума за Атон – какво ти направи най-голямо впечатление там? Смяташ ли да отидеш пак?

– Разбира се, че ще отида! Потресе ме всичко – историята, храмовете, манастирите. Всяко камъче диша древност. И истинско благолепие,

неподправено. Много неща разбираш и оценяваш, стъпвайки на атонска земя. Различна е някак си, стопроцентно различна!

– Усети ли някаква промяна в своя живот след Атон? Нали това е земя на Света Богородица…

– Усетих. Започнах да се отнасям по-строго към себе си и към всичко, което върша.

– Ти беше на освещаването на възстановената катедрала в Уляновск…

– Да, тя вече е готова. Бяхме също и в Челябинск, там се строи храм в чест на св. Александър Невски – строи се с пожертвувания на хората.

– Откликваш ли на такива молби – да помогнеш за строежа на еди-кой си храм?

– Защо не? Каквото мога, правя. За съжаление, не мога да бъда навсякъде.

– По повод възстановените храмове след толкова години разруха… хайде да поговорим за това. Уляновск, където ти беше на освещаването на възстановения храм – там наистина всичко е било разрушено из основи…

– Уляновск… Владимир Илич Ленин е благоволил да се роди именно там, и затова всички църкви, катедрали – всичко е било унищожено, в това число и Катедралният площад, на който е имало огромен храм, съпоставим по размери с московския “Христос Спасител”. Хората и него искат да възродят. Но това е огромен строеж.

– Добре де, вярваш ли, че всички тези многобройни разрушени храмове могат да се възродят? В Московска област интензивно върви това възстановяване, но когато се отдалечиш малко в посока северо-изток, в посока Урал, виждаш колко още разруха има – няма кой да пристъпи дори и да разрови тези камъни.

– Ще ти кажа нещо съвсем просто: дори ако тези храмове бъдат възстановени, те веднага ще почнат да се рушат пак. Защото там няма жители, които да ходят в тези храмове и да се молят в тях. По размера на храмовете можем да съдим за това колко много хора са живели там някога, преди революцията. Ще ти кажа и нещо друго: в повечето случаи не държавата, руската дореволюционна държава е строила тези храмове, а самите жители. Много храмове са били издигнати с частни пожертвувания. И

можем само да си представим колко богата е била Русия тогава, когато са били построени всички тези храмове, които виждаме сега в развалини… Но и сега се появяват все повече хора, които смятат за свой дълг да строят храмове. Било със собствени средства, било като организират сбор на пожертвувания за строеж на храм – ето това е истинска руска традиция, автентична. Това ми харесва най-много.

– Познаваш ли такива хора?

– Разбира се. Такива са моите приятели и онези, с които поддържам тесни връзки – в Татарстан, Курганска епархия, Петербургска област, Кузбас. Това са истински храмостроители, жертващи част от средствата, които са заработили, именно за възстановяване на храмове.

– Сега да минем към парламента. Колегите ти се шегуват, че ти си най-грамадният политик в света…

– Вече почна да ми досажда тази тема (*смее се*).

– Политиката и боксовият ринг: много ли се различават тези неща?

– Да, различават се. На ринга веднага виждаш какво и откъде ти е дошло, а в политиката невинаги.

– Ти подкрепи закона срещу богохулството. Какво те накара да го направиш?

– За този закон бих казал, че той вече е минал проверката на живота. Имам предвид оня случай в Новосибирск с “Танхойзер”.

– Нали защитниците му твърдяха, че това е експериментален спектакъл.

– Той беше богохулен. Там беше използван образът на Христос… Между другото, хората в Новосибирск се събраха и казаха единодушно своето “не” на нещата от този род. Дойдоха и представители на други религии, което ми хареса още повече.

– Ти също дойде в града, за да подкрепиш тази акция в подкрепа на християнските светини.

– Да. Не можех да не отида.

Изказване на Николай Валуев на митинга в Новосибирск: *“Тук сме се събрали хиляди граждани на Русия – не виртуални, а реални. Хиляди хора. Обръщаме се към вас: защитете нашите конституционни права,*

не позволявайте оскърбяването на нашите религиозни чувства и оскверняването на нашите национални светини! Защото утре децата ни ще ни питат: какво сме сторили със страната си, защо сме позволили в нея да се върши това?Да, разбира се, право на гледна точка има и режисьорът. Но кой знае защо този режисьор избира за обект на своите насмешки Спасителя, Който е дал за нас живота Си. Много се надявам, че все пак съществуващият сега закон (и аз съм много радостен и горд, че този закон бе разработен от нас в Думата и аз имах непосредствено отношение към това) ще ни помогне днес да подведем под отговорност онези, които заслужават това".

– Работи ли този закон?

– Вече има практика на прилагането му в Русия – той предвижда глоби, административни санкции. В случаите, когато е налице злостно нарушаване на закона, се стига и до наказателна отговорност. Засега дотам не се е стигало – за тази цел той трябва да е бил нарушаван неведнъж. А законът е "пресен".

– Ако се повтори, например, акция като тази на "Пуси райът" – ще има ли наказателна отговорност?

– Отговорността е административна, въпреки че пак ги осъдиха на затвор, но по друг член. Законът предвижда и поправителен труд.

– Тоест днес в Русия да хулиш традиционните ценности, духовните ценности, изразявайки така творческото си "аз"…

– …ще ти излезе през носа, както се казва.

– Ти също така си се изказвал твърде рязко срещу сектите.

– Аз и сега го правя.

– За пръв път виждам политически деец, депутат, който не се страхува от обвинения в нетолерантност, говори открито за това и се изказва против чужди на страната ни учения.

– Ще продължавам и занапред.

– А защо го правиш? Ще те обвинят в мракобесничество, нетолерантност…

– Нека ме обвинят. Все ми е едно. В действителност много хора мислят като мен. Но, както ти правилно отбеляза, далеч не всички имат възможността да

се изкажат публично по този въпрос. А тези неща постепенно стигат дотам, че се превръщат в заплаха за самите основи на държавата. Същото като при наркотиците.

– Кои са най-активните секти днес в Петербург?

– Мормоните, сциентолозите, харизматиците от различен вид.

– Много ли хора ги посещават?

– Мисля, че не са малко. Конкретна информация не съм искал.

– **Навремето младежта беше луднала по сектите, сега вълната спадна, но така е, наистина: ние нищо не правим срещу това явление.**

– Ето защо аз, ако бях на мястото на министерството на просветата, не бих забранявал на традиционните конфесии да запознават учениците с вярата, с учението на вярата, с традиционните ценности, които дава вярата – всичко това трябва да се включи в програмата, да се изучава непременно във всяко училище.

– **В Думата е постъпил и проектозакон за ограничаване на абортите.**

– Той има последователи, има и противници.

– Ако се стигне до гласуване в пленарната зала, ти как би гласувал – за или против?

– Вероятно ще натисна копчето “за”. Но първо ще го прочета внимателно. Проблемът е деликатен и сложен…

– Ако трябва да обобщим с две думи, ще ни кажеш ли какво значение за твоите успехи има семейството ти?

– Изключително. Това е онази крепост, която… Аз живея с това понятие. Да, аз обичам да пътешествам, да общувам с приятели, много неща обичам, но в края на краищата всичко се свежда до семейството ми. Тоест ако ме питат за какво живея на тоя свят – ще кажа, че заради моето семейство.

– Какво би пожелал на нашите читатели?

– Да пазят ценностите, с които е силна нашата страна – общността, готовността за саможертва, чувството за солидарност. Те по принцип са присъщи на православната вяра и оттам са близки на хората. А вие гледайте да пишете повече за това. | Youtube, Pravoslavie.ru

Превод: Андрей Романов

— pravoslavie.bg